

תת"ע 8064/11/16 - מדינת ישראל נגד אנדרי פניצורה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

17 יולי 2017

תת"ע 8064-11-16 מדינת ישראל נ' פניצורה

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
אנדרי פניצורה
הנאשמים

nocchim:

ב"כ המאשימה עזה"ד צורי

הנאשם וב"כ עזה"ד יואב לוי

מתורגמנית לשפה הרוסית הגב' קורקוס

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

רקע וכללי

בנוגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 13.9.16 בשעה 15:53, נוג בפינת הרחובות רמב"ם וначلت צבי בפתח תקווה, עצר את רכבו בהתאם להוראות תמרור 302 ("עצור ותן זכות קדימה"), אך לא אפשר את זכות הקדימה לאופנו אשר התקרב לצומת. עבירה בגיןוד לתקנות 64(ד) ו-22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

הנאשם כפר במיחס לו ובירת המשפט שמע את הראיות.

מטעם התביעה העיד רס"ב חנן מנחם ומטעם ההגנה העידו הנאשם ורعيיתו, גב' רגינה מרшиб.

פרשת התביעה

באמצעות עד התביעה, הוגש טופס ההזמנה לדין (**ת/1**), דוח פעולה (**ת/2**), תרשימים (**ג/2**), ותצלומים (**ג/3-2**).

העד העיד כי הבחן בביצוע העבירה, סימן על גבי התרשים את המקום בו עמד כאשר צפה בה, והעיד כי מקום מעמדו
עמוד 1

יכול היה להבחן בנאשם מגיע ומבצע את העבירה.

העד העיד כי שמע את רוכב הקטנווע צופר והבחן בו בולם בLIMITת חירום. כן ציין העד, כי רק לאחר שהנאשם חלף את הצומת, המשיך רוכב הקטנווע בנסיעה.

העד העיד כי אין זכר אם רוכב הקטנווע נעצר או בלם והאט.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד כי עצר את נסיעתו בהתאם לתמരור לפני נכנס לצומת, והחל בהתקדמות איטית לתוכה. תוך כדי ההתקדמות, הבחן במכוון, בעיון נסיעת הקטנווע, שפונה לימיון מהנטיב השמאלי. לפיכך, "**לא ראייתי טוב והתקדמה עוד יותר**". (פרוטוקול, עמ' 7, שורה 4).

הנאשם העיד כי הבחן בקטנווע כאשר הגיע לאמצע הצומת: "**אני עמדתי, וראיתי שאין לא מפrium לו, היה לי הרבה זמן לעבור את הצומת כי המכונית עמדה...**" (פרוטוקול, עמ' 8, שורה 21) וכן כי הקטנווע נסע מהר.

הנאשם העיד כי רוכב הקטנווע לא בלם אלא עבר מאחור רכבו וכי היו באותו מקום שני שוטרים.

רعيיתו של הנאשם, הגב' רגינה מרшиб, העידה כי הנאשם עצר בקי העצירה, ומכיון שלא היה לרשותו שדה ראייה, התקדם ל תוך הצומת. בזאת, פנה רכב מרחוב נחלת צבי לרחוב רמב"ם והנאשם המשיך בנסיעתו קדימה, "**הבין שהוא לא מפrium לרכב, היה לו תמורה לתת זכות קדימה, כדי לראות טוב הוא עבר יותר מחצי הצומת והמשיך קדימה**" (פרוטוקול, עמ' 9, שורה 15).

העודה העידה כי הקטנווע היה במרחק של 100-80 מטרים מהרכב, בזמן בו עברו "**קצת יותר מחצי הצומת**" (פרוטוקול, עמ' 9, שורה 21).

העודה העידה כי שני שוטרים הורו להם לעצור בימין ברחוב אחד מהם קרא לשוטר נוסף, אשר היה בעברו השני של הכביש והסתכל לכיוון רח' שטמפפר בכיוון הפוך לצומת בו בוצעה העבירה לכואורה.

הצדדים הסכימו כי "דברי הנהג", לפיהם התקדם בשל עמוד חממל שהסתיר לו את הדרך וכי האופנווע היה רחוק, כפי שציינו בגב טופס הזמן לדין (ת/1) התייחסו לחצית צומת קודם (הרחובות פרישמן ורמב"ם) ונאמרו על ידי הנאשם בשל חוסר הבנה וליקוי בתקשורת בין עד התביעה, עקב אי ידיעת השפה העברית.

דין והכרעה

לאחר בוחנת הראיות אני קובעת כי הנאשם ביצע את המiosis לו בכתב האישום.

אין מחלוקת כי הנאשם עצר בצומת בהתאם להוראת התמരור והמשיך בנסיעתו לאחר העצירה. אף אין מחלוקת כי

עמוד 2

משמאלי לרכב הנאשם הגיע קטנווע, שחזה את הצומת מאחורי רכב הנאשם.

הצדדים חילוקים בשאלת האם הנאשם איפשר את זכות הקדימה לרוכב האופנווע. לטענת המאשימה, היה על הנאשם ליתן את זכות הקדימה לאופנווע והוא לא עשה כן. לטענת הגנה, רוכב האופנווע חזה את הצומת בבטחה לאחר שהנאשם חזה אותו.

עדותם של עד התייעזה הייתה סדרה וברורה, הוא העיד כי קלט בחושיו את רכב הנאשם נכנס לצומת ומבצע את העבירה. העיד כי שמע את רוכב הקטנווע צופר, **הבחן בבלימת החירום שביצע** וב恰יזתו את הצומת, רק לאחר שרכב הנאשם חלף. בענין זה אצין, כי אף הנאשם הסכים כי הקטנווע חזה את הצומת מאחורי רכבו.

בנוספ', מגרסתם של הנאשם ושל רعيיתו עולה, כי הנאשם הבין מרחק של 100-80 מטרים ברוכב הקטנווע מגיע משמאלו, אך סבר כי לא יחלוף את הצומת. לטענותו סבר כך, מאחר שבנטיב הנסיעה השמאלי, בו היה אמרור הקטנווע לנסוע, עמד רכב שבכונתו היה לפנות ימינה והוא הפריע לנסיעת הקטנווע. הקטנווע לא יכול היה, כמחשבת הנאשם, לחלוף את אותו הרכב. הנחה זו לא התממשה והאופנווע חלף את הרכב וחזה את הצומת.

בנסיבות אלו, מסכימה אני עם גרסת התייעזה כי מדובר היה בחישוב לא נכון של הזמן הגעת הקטנווע לצומת ובמקרים מעין אלו לא נופלת האחריות מכחפי הנאשם:

"...אך ברור כי העובדה של נסעה במהירות מופרזת של הפרטיה אין בה לנוקות את המערער מהרשנות שדבכה בו בא-מתן זכות קדימה. מתן זכות קדימה על-ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרוכב בעל הזכות בתחשיב למרחק שלו מהצומת ובהתחשיב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיומם הזכות על החיב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה על-מנת להבטיח שהוא אכן מסכן בכניסתו לצומת. בכך לא עמד המערער בעניינינו".

ראה: ע"פ 10332/03 חיים בליך נ' מדינת ישראל

כך גם בע"פ 5046/91 אהרונה גרון נ' מדינת ישראל:

"השתלבות בתנועה הייתה מוגדרת אך ורק בנסיבות בהן אין בכך כדי להפריע לתנועה החוצה את הצומת: לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, נהג הרכב המתקרב לצומת שלפניו מזביב תמרור המציג חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה, לפניו קו העצירה ייתן את זכות הקדימה לרוכב אחר שנכנס לצומת מכביש אחר או הבא אל הצומת. משמע, אין די היה בכך שהמבקש עצירה לפניו קו העצירה אלא מחובטה גם היה להעניק זכות קדימה לרוכב ה"אופל", ואם נאלץ הרכב האמור לעצור עצירת פטע בצומת בשל כך שהמבקשת התקדימה מעבר לקו העצירה כאשר הדרך אינה פנינה, הרי עברה בכך את העבירה שיוחסה לה. טענת הסניגור המלמד לפיה היה מקום לזכות המבקש, אינה מעוגנת בחוק."

טענות הגנה נוספת

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

טרם אニック את עטי, אתייחס למספר טענות הגנה, האחת הנוגעת לנוכחותם של שוטרים נוספים במקום והשנייה בעניין שדה הראה שעמד לרשות עד ה汰יעה.

הנאשם, רعيתו והסניגור טענו כי עד ה汰יעה לא הבחן בעבירה אלא שוטרים או מתנדבים אשר היו עימו, ואילו הוא רק רשם את טופס ההזמנה לדין.

נכון הדבר כי עד ה汰יעה לא זכר בתחילת עדותו את הימצאותם של שוטרים נוספים עימו:

"ש. מי היה אחר באותו היום במקום ?

ת. לא זוכר.

ש. אני זוכר לך, היו שני שוטרים או מתנדבים.

אתה זוכר ?

ת. אולי היו בשטח, אני לא זוכר ספציפית באותו היום אם היו איתני עוד שוטרים.
היותי לבד.

ש. איפה עמדת .

ת. עמדתי 10 מ' לפני הצומת, צפונית לרחוב רמב"ם - נחלת צבי.
ש. מציג סכמה של המקום.

אני זוכר כי בנקודה אי' עמדו שני שוטרים או מתנדבים.

נאמר לנאשם לעמוד בנקודה כי רכב המשטרה עמד בין 2 הנקודות, ואתה הייתה ממול.
ת. יכול להיות שעמדתי ממול.

לגביו שני השוטרים האחרים - אני לא יודע."

(פרוטוקול, עמ' 9, החל משורה 5)

אולם, בהמשך עדותו, ציין העד, על דרך השלילה (מכיוון שלא צוין בדו"ח ולא צורפו מזכירים), כי לא היו עימו שוטרים נוספים וכי קלט את ביצוע העבירה בחושיו:

"ש. כשאתה אומר שרשות לו את הדוח, זה היה על סמך זה שאתה רأית או על סמך זה שהשוטרים באו אליו ואמרו לך כן וכך וכך.
ת. אני ראיתי.

אני לא אמרתי שהוא איתני אנשים, קודם כל. אני לא זוכר את זה. אל תגידי סתם דברים.
שנית, רשםתי את זה על סמך ראייה שלי ולא של צד אחר.

ש. הנאשם אומר, שנאמר לו עי שני השוטרים לעצור אחרי הנידת הצד ימי, בדק לו רישונות
וקרא לך לבוא לרכב, ואתה שאלת את הנאשם מה עשית .

ת. אין מצב, ברגע שהוא עמי שניים הינו יתמי רושם אותם והם היו מכרפים מזכר.
אני הייתי לבד. אני בקשת ממן לעצור הצד."

(פרוטוקול, עמ' 4, החל משורה 15)

איני מצפה כי עד ה汰יעה יזכיר, בחלוף 9 חודשים האם ומיה שהה עימו בעת ביצוע האכיפה, לשם כך נועד הכלל הידוע

כ"כ כל הקפאת הזיכירה שבעבר". כל הקפאת הזיכירה שב עבר נדון בהרחבה בע"פ 869/81 מחמוד שניר ואח' נ' מדינת ישראל:

"המדובר במצב, בו אין לעד זיכרון על אירוע פלוני מן העבר והוא משולל זיכרון לחייב האירוע האמור או שזכירנו בלתי מושלם. הוא מבקש עתה להשלים את החסר, וזאת על-ידי הישענות על רישום כלשהו, אשר אותו ערך בעבר. מהלך מחשבתו ודבריו הם כאלו כדלהן: בשעתו, במועד קרוב לאירוע, ערכתי רישום נכון של האירוע האמור, וזאת בעת שזכירנו היה עדין טרי; עתה זזכיר לי קוי, או, לפחות, איני זוכר דבר, אך אני יכול לאשר, כי זה רישום, אותו ערכתי בשעת, או, לפחות, אינני זוכר את הרישום זהה, אך מתוך הסתכלות ברישום עתה אני יכול לאשר, כי אני הוא זה שערך רישום זה. הנה אומר, מערכת הנسبות צריכה להצביע על כך, כי בזמן שהעד רשם את הרישום היה כוח הזיכרה שלו תקין וטוב, וכן על כך על בית המשפט להשתכנע, כי הרישום זהה כיאות כרישום שנערך בשעתו, וכן כי ערכתו נעשתה תוך הקפדה על דיקוקו של הרישום".

כל זה מצוי בשימוש מתמיד בבתי המשפט לטעורה ובדברי בית המשפט העליון:

"לא ניתן לצפות מshortרים שיזכרו כל דוח ודוח אשר הם רושמים שכן אם כך נעשה, נמצא עצמנו בסבך התנשׁויות משפטיות בעבירות תעבורה, אשר הטיפול המהיר והיעיל בהם מהו אחד מיסודות האכיפה בתחום זה".
(ראה: רע"פ 11741/05 עוז גלילי נ' מדינת ישראל).

למעלה מן הצורך לומר כי ההגנה יכולה היתה לקעקע את טענת עד הتبיעה באמ היתה מבקשת שיומצא לה ד"ה עיסוק המפרט מי עבד עם העד באותו המשמרות, אך לא עשתה כן וטעה עימה.

ההגנה אף טענה נגד עד הتبיעה בדבר שדה הראייה אשר עמד לרשותו. אף טענה זו נתענה בכללם. ההגנה, אשר הגישה תצלומים של הצומת יכולה להיות להגיש תצלומים המוכיחים את טענתה זו, אך לא עשתה כן.

יודגש כי נטל ההוכחה במשפט פלילי לנצח רובץ על כתפי המאשימה, אולם משהוכחה עובדות מסוימות, כפי שהוכח במקרה שלפני עדות השוטר בשתי נקודות אלו, על ההגנה מוטל הנTEL להפריך ראיות אלו ואין די בטענות בכללם, על מנת להשיב את הנTEL לכתיי המאשימה.

על סמך כל האמור, לאחר שבית המשפט הזהיר עצמו כי עדות ייחודית לפניו, אני מוצאת כי הנאשם ביצע את המיחס לו בכתב האישום ואני מרשעתה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום כ"ג تموز תשע"ז, 17/07/2017 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמטה]

זכור דין

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרמיע מפני בוצע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובעת כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בוצע העבירה על פי עובדות כתוב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של עד שנה , פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות אלפי שקלים, מאסר על תנאי.

באשר לנסיבות שאין הקשורות לביצוע עבירה זו: הנאשם מחזיק בראשיו נהיגה משנת 2008 אין לחובתו הרשותות קודמות.

ኖכח חומרת העבירה, כאשר בהמ"ש שמע את הראיות, מайдן העבר התעבורתי הנקי, לאחר ששלמתי את השיקולים השונים ובchnerתי טיעוני הצדדים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

דינה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ₪.

הकנס ישולם ב- 3 תשלוםים שווים ורצופים החל מיום 1.8.17 ובכל 1 לחודש. היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגבייה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

ה הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

הנני פוסלת את הנאשם מלקלל או מלחדיק רישוין נהיגה לתקופה של חודשים
וזאת על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות נוספת ראשונה
ושניה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ג تموز תשע"ז, 17/07/2017 במעמד הנוכחים.

טל אופטפלד נאוי, שופטת, סגנית
נשיאה

הוקלדיידיסיגלקיידוש